

dende Regel. Der er ogsaa nu den Regel paa Landet, at Tjeneste ikke maa tages paa kortere Tid end et halvt Aar, og, naar der handles derimod, er der i D. L. 3—19—4 fastsat Straaf, og efter senere Bestemmelser er dertil knyttet den Virkning, at Løsgangerstraffen kan blive at anvende, naar Vedkommende ikke have taget saadan Tjeneste, eller ikke paa den Maade, som Jrd. af 25de Marts 1791 foreskriver, have søgt at faae Tjeneste paa et halvt Aar. Jeg troer, at det vil være uheldigt, hvis man gaaer den Vej, som den ærede Landsktingsmand har foreslaaet. Det forekommer mig, at man maatte have den samme Regel for Kjøbstæderne og for Landet, naar man vil, at Bestemmelsen skal have Indflydelse paa Begrebet om en Lyndcontract. Det synes mig, at Begrebet om en Lyndcontract, som i sig selv ikke afhænger af Tiden, maa være det samme overalt, og, kan altsaa en Contract, som i sit Væsen behandles af Lovgivningen som en Lyndcontract, indgaaes i Kjøbstæderne paa kortere Tid end et halvt Aar, synes det mig ogsaa, at det Samme maa gjælde for Landet, eller omvendt, hvis man ikke vil, at det skal ansees som en Lyndcontract paa Landet, naar den er paa kortere Tid end $\frac{1}{2}$ Aar, troer jeg, at man ogsaa maa oversføre det til Kjøbstæderne. Jeg veed ikke, hvorledes Grundene til Forslaget kunne lede til et forskjelligt Resultat. Det er nu vel saa, at det for Tiden er tilladt i Kjøbstæderne at indgaae Lyndcontracter paa kortere Tid end $\frac{1}{2}$ Aar, hvorimod det er bestaaet, at de paa Landet skulle indgaaes idetmindste paa $\frac{1}{2}$ Aar; men derved er endnu ikke afgjort Noget med Hensyn til Begrebet i den nu gjældende Lovgivning, der forudsætter, at der kan indgaaes Contracter, der maae ansees som Lyndcontracter, hvad enten de ere indgaaede paa længere eller kortere Tid. Der indeholdes vel i Udkastets følgende Paragrapher en Bestemmelse, som for en Deel tager Hensyn til Tiden, naar der spørges, om det er en

Lyndcontract eller ei, nemlig, at man ikke ordentligviis skulde ansee Foreninger, der indgaaes paa kortere Tid end en Maaned, for Lyndcontracter; men det er vist, at, selv om Forholdet indgaaes, f. Ex. i ugeviis, naar det forudsættes, at det bestandig kan fornyes, kan Contracten godt efter Begrebet være en Lyndcontract, saa at samtlige Virkninger deraf indtræde, og jeg troer ikke, at man let skal opstille en Distinction mellem forskjellige Dele af Landet, og endnu mindre troer jeg, at man, naar man vedtog det Forslag, som er gjort af den nævnte ærede Landsktingsmand, skulde, saaledes som et andet æret Medlem af Thinget har antydet, atter skjelne mellem forskjellige Dele af Landet med Hensyn til, hvad der paa ethvert Sted maatte være Skik og Brug. Jeg troer, at man i Loven maa have en bestemt Regel for, hvad en Lyndcontract er, og naar Lyndcontractens Virkninger indtræde, og, hvis man troer, at det er betænkeligt, hvilket jeg troer, i saa Henseende at bestemme en vis Tid, saa maa man lade det komme an paa samtlige Omstændigheder i Overenskomsten, og det maa, naar et Tilfælde forekommer, undersøges, om den indgaaede Contract er en Lyndcontract eller ikke. En anden Betænkelighed er dernæst den, at det forekommer mig virkelig, at Sætningen vil gjøre en Indskrænkning i, hvad der for Tiden dog maa ansees for aldeles lovligt. Fra den Regel, som nu indeholdes i Loven, at visse Personer af Bøndestanden skulle tage fast Tjeneste, det vil sige, idetmindste paa $\frac{1}{2}$ Aar, forekomme flere Undtagelser, og det vil jo være det høitærede Thing bekjendt, at der navnlig efter Forhandlingerne i de forrige Provindsstater er skeet en lovlig Undtagelse ved Pl. af 16de December 1840. Ifølge denne Plakat er den Regel, at visse Personer af Bøndestanden skulle tage fast Tjeneste idetmindste paa $\frac{1}{2}$ Aar, ikke længere gjældende for Bønderkarle, som ere 28 Aar eller ældre.